

JULIE OPPENHEIMEROVÁ

scénář

Julie Oppenheimerová, milá, usměvavá paní, se narodila roku 1932. Pochází z rodiny, v jejímž rodokmenu se nachází z pohledu historie zajímavé osobnosti.

“Můj vlastně vzdálenej příbuznej byl vynálezce atomový bomby, Oppenheimer, tak ale já s tím nemám ... vždycky když se mě každej ptal, přišla jsem k doktorovi, já říkám, jo to byl můj strejda.”

Její dětství a dospívání bylo šťastné, mimo jiné k tomu přispěla rodina jejího bratrance Miroslava Čvančary, která vlastnila soukromou půjčovnu filmů a zároveň kinosál v Praze na Žižkově.

“Tam jsem viděla spousta filmů, Madla zpívá Evropě a takový filmy, který vůbec nebyly k dostání. Opravdu, měl tam takový dvorek a tam měl takovou půjčovnu filmů, tam jsme vždycky chodili, všechny filmy jsme viděli.”

Krásné období svého života prožila s manželem, byl to zasloužilý voják. Poté co mu skončila služba, šel pracovat na tři roky do Německa, kde vydělával na auto Wartburg, které si moc přál. Toto období bylo pro Julii i její dceru náročné. I přes všechny nepříjemnosti ale měli krásný společný život, na který ráda vzpomíná dodnes.

„S dědou jsme se potkali v Národním domě na Vinohradech, tam byla nějaká zábava, tak jsme spolu tančili a od té doby jsme spolu chodili. On byl na vojně, byl v civilu a pak z toho měl malér, protože měl mít uniformu. Tak tenkrát tam pod Hlavním nádražím byl takový parčík, tam jsme spolu seděli, no a oni nás tam chytli.”

Důležitou a místy stresující etapou byla práce na poště na Náměstí Maxima Gorkého - dnes Senovážném. Tam Julie třídila zásilky. Na poště ale bylo také oddělení, kde členové StB prohledávali zahraniční dopisy a balíky.

„Čmuchána se tomu říkalo. Tam čmuchali ty zásilky z ciziny, co chodily, tak to otevírali. Čmuchali ty dopisy, že jo z ciziny, hodně lidu posílali dopisy z Ameriky, že jo, tak se to otevíralo, se snažili získat ty lidi, aby dostali nějaké informace. Pak je chodili zavírat“

Julie Oppenheimerová prožila krásný a naplněný život, a přestože i její rodinu zasáhl komunistický režim, je plná radosti.

„No, nejlepší chvíle byla, když.. když prostě opustili ty, komunisti, tu Prahu, no a to bylo dobré, to bylo... to jsme si tenkrát taky užili“

Julie Oppenheimerová doufá, že další generace nedopustí, aby se hrůzy války a komunistického režimu někdy opakovaly.

„No tak aby, aby prostě se drželi, aby prostě to zůstalo tak jak to je, aby prostě nedopustili, aby se to zas ta doba vrátila, záleží na nich, jak to bude, ale myslím, že to dopadne dobře“